

ti kapitalen og Reservefonden ikke saa overmaade store. Aktiekapitalen er nemlig noget over 200 Millioner Kroner og Reservefonden et Par og fyre Millioner Kroner. Nu kan jeg ganske vist ikke skelne mellem, hvad der staaar paa Folio, paa Bankbog o. s. v., men i alt er Indskuddene 880 Mill. Kr. Dækningen er derfor ikke saa overmaade stor. Og saa er der endvidere i Lovens § 10 Bestemmelsen om, at først skal hele Reservefonden være opbrugt og dernæst 50 pCt. af Aktiekapitalen, før Banken skal træde under Tilsyn og eventuelt likvidere. Man kan derfor ikke sige, at ved de nævnte Midler har Indskyderne paa Bankbog den samme Sikkerhed, som de har, der indskyder paa Sparekassebog.

Nu gjorde den højtærede Minister gældende, at Bankerne først og fremmest maatte sørge for at anbringe deres Penge saaledes, at de kan løbe rundt; Bankerne maatte ikke binde Midlerne for stærkt. Det er fuldstændig rigtigt, idet Sparekasserne ikke saadan skal sørge for, at deres Penge kan løbe rundt. Men derved viser det sig, at den Forskel mellem de to Institutioner, som er til Stede med Hensyn til dem, der sætter deres Penge ind, og saa er til Stede med Hensyn til Laantagerne. Det er to Slags Mennesker, de, der søger til Sparekasserne, og de, der søger til Bankerne. Til Sparekasserne kommer netop de Mennesker, der gerne vil have Laan med lang Tilbagebetalingstid, hvis Laanetrang væsentlig gaar ud paa at faa en Del af deres faste Ejendom omsat til flydende Kapital. Til Bankerne kommer derimod de, der søger den kommercielle Driftskredit, de, der ikke regner med saa langt et Tidsrum til Tilbagebetaling. Derfor kan Bankerne faa deres Penge til at løbe rundt. Sparekasserne lægger derimod netop deres Penge fast. Derfor forekom det mig i Gaar at være noget besynderligt, naar den højtærede Minister sagde, at der i det Standpunkt, som Sparekassevennerne har indtaget, og som kom frem hos det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), var noget af dette: Vi vil tage først. Man kunde med samme Ret sige til dem, der vil skyde dette Standpunkt til Side, at nu vil I ogsaa til. Sagen er, at de to Ting staaer ikke i Modstrid med hinanden. Der er, hverken naar man styrker Sparekasserne, Tale om at ville tage først, eller, naar man styrker Bankerne, Tale om, at nu vil man til at have den Fordel, som en anden tidligere har haft.

At ville lænkebinde Kapitalens Anvendelse ved Hjælp af Tvangsbestemmelser er naturligvis fuldkommen urigtigt, deri maa man absolut give den højtærede Minister Ret. Det skal staa en Mand fuldstændig frit selv at skønne over, hvorvidt han vil gaa med sin Kapital til en Sparekasse eller til en Bank, hvorvidt han vil stille den til Anvendelse saaledes, at han har Sikkerhed for sine Penge, eller stille den til Anvendelse for Næringslivet. Men deraf følger ikke, at man har Lov til ved Loven at udviske Forskellen mellem de to Anvendelser af Pengene, man skal blot ikke tvinge Livet ind i enten den ene eller den anden Retning. Men Forskellen er der. Nu kan jeg ikke se andet, end at den Forskel er det netop, man søger at udviske, naar f. Eks. en Paragraf som § 17 siger, at for Fremtiden skal Bankerne opgive deres Sparekassebøger. Det er jo en Paragraf, som har mere formel end reel Betydning. Det er en Paragraf, som rammes af det, den højtærede Minister sagde i Gaar, at man i 1901 havde savnet Mod til at fratage de Banker, der havde Sparekasseret, denne Ret. Nu giver man den faktisk til alle ved at give dem Bankbogsbegunstigelser. Men man kalde det Bankbog paa den ene Side og Sparekassebog paa den anden Side, overfor Publikum er det ganske det samme. Det er en Forskel, som for den, der anbringer sine Penge paa Sparekassebog eller Bankbog, i Virkeligheden ikke er klar. De, der vil regne ud, om de skal sætte deres Penge paa Bankbog eller paa Sparekassebog, gør sig ingenlunde den Forskel klar, der faktisk er mellem de to Maader, hvorpaa Pengene bliver anbragt. Derfor vil man, saaledes som Loven er, i Virkeligheden gøre denne skarpe Skelnen mere formel end reel.

Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen (Birch), vilde han gaa med til at understrege den Forskel, der er paa Sparekassebøger og Bankbøger, saa stærkt, som det overhovedet var muligt, gøre alt, hvad der var ham muligt, for, om jeg saa maa sige, at sætte Kainsmærket paa Bankbogens Pande, saa at man ikke tager fejl, at man ikke tror, at man ved at sætte sine Skillinger ind paa en Bankbog i Virkeligheden gør det samme som andre Mennesker, der sætter dem ind paa Sparekassebog. Men jeg synes dog, det er rimeligt, at det ærede Medlem for Bjerre-Kredsen (Jørgen Jensen) er saa bange for, at alle saadanne Forsøg paa at holde de to Ting adskilte ikke vil lykkes,